

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμός
ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρὸς». (Ιωάν. 14:24)

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου,
καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». (Πράξεων 2:4)

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΠΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς προνοίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή - Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 30 No 5

Print Post Approved PP 2455500018

Τεύχος 335

Μάιος / May 2008

Ο «ΒΑΣΙΛΕΥΣ» ΚΑΙ Ο «ΝΥΜΦΙΟΣ»

Υπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ

*«Τέρπου, χόρευε καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν βασιλέα Χριστὸν
θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον»*

(Στιχηρὸν τοῦ Πάσχα)

THE 'KING' AND THE 'BRIDEGROOM'

By Archbishop Stylianos of Australia

*"Rejoice, be cheerful and glad Jerusalem, beholding Christ the king
proceeding from the grave as a bridegroom"*

(Verse from Paschal hymn)

Τὸ ἄρρητο μυστήριον τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀποκαλύπτεται σταδιακὰ μέσα ἀπὸ τὰ κείμενα τῆς Βίβλου, ἀλλὰ καὶ ὁμολογεῖται ἀπὸ τὴν Λατρεία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀσίγητος δοξολογία, παρουσιάζει δύο σαφῶς διακρινόμενες κορυφώσεις:

- Τὴν «**Βασιλεία**» ἀφ' ἑνός, ὡς γενικὴ συνθήκη καὶ «βίωτοπο» ἀσφαλείας
- Τὸν «**Νυμφῶνα**» ἀφ' ἑτέρου, ὡς ὁλοκλήρωση προσωπικῆς «εὐτυχίας».

Καὶ ἡ μὲν ἔννοια τῆς «Βασιλείας», ὅσο καὶ ἂν ἔχει μία καὶ μόνη πηγὴ τὸν Πατέρα, καλύπτει ἐν τούτοις ἀπ' ἀρχῆς καὶ τὰ Τρία Πρόσωπα τῆς Θεότητος, τὰ Ὅποια καὶ ὁμολογοῦνται ὡς «συνάναρχα», «συναΐδια», «ὁμοουσία» καὶ «ἀτελεύτητα».

Ἡ ἔννοια ὁμῶς τοῦ «Νυμφῶνος» κυριολεκτεῖται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν μόνον «Ἐνανθρωπήσαντα» Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος καὶ ὁμολογεῖται ὀρθοδόξως ὡς ὁ μόνος «παθὼν, σταυρωθεὶς καὶ ἀναστάς».

Ἔτσι, γίνεται κατανοητό, γιατί ὡς ἑναρκτήρια προϋπόθεση πάσης Ὁρθοδόξου Λατρείας θέτομε πάντοτε τό

«**Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ
Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος**»,

ἐνῶ τὸν «**Νυμφίον**» καὶ τὸν «**Νυμφῶνα**» ἔχομε ἐκ τῶν προτέρων περιορίσει αὐστηρῶς εἰς τό πλαίσιο τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἑβδομάδα τῶν τιμίων **Παθῶν** τοῦ Χριστοῦ.

Ἐχοντας μέ τὰ πῶ πάνω εἰσαγωγικά περιφρουρήσει, διὰ στοιχείων τῆς ἐκ Παραδόσεως «πανοπλίας» μας, τὸν «γρήγορον νοῦν» καὶ τὸν «σώφρονα λογισμόν», ὥστε νά μὴ διακινδυνεύσουμε

Τhe ineffable mystery of the Trinitarian God, as it is gradually revealed in the texts of the Bible, but also confessed in the worship of the people of God as an everlasting doxology, presents two clearly distinguishable pinnacles:

- The **Kingdom** on the one hand, as the general condition and 'habitat' of security
- The **Bridegroom** on the other, as the fulfillment of a personal 'feasting'.

And while the concept of 'Kingdom' has the Father as the one and only source, it nonetheless encompasses from the outset all three Persons of the Godhead, who are confessed as being 'without beginning', 'co-eternal', 'consubstantial' and 'unending'.

However, the concept of the 'Bridegroom' is literally and exclusively applied to the only 'Incarnate' Son and Word of God, who alone is correctly confessed to have "suffered, died and risen".

It then becomes apparent why every Orthodox Service of worship begins with the declaration:

"Blessed is the kingdom of the Father and of the Son and of the Holy Spirit",

while the '**Bridegroom** and the **Bridal Chamber**' have been reserved exclusively for the context of Great Lent, and especially for the week of the Holy **Passion** of Christ.

The above introductory comments draw upon elements contained in the 'armour' of our Tradition that guard the "vigilant mind" and "temperate thought" against heretical tendencies, which so very often unfortunately lurk in the unspoken ambition of today's privately theologizing 'faithful' to be **original**.

«αίρετίζουσες» αποκλίσεις, πού τόσο συχνά δυστυχώς έλλοχεύουν στην ανομολόγητη φιλοδοξία για **πρωτοτυπία** του κατ' ιδίαν θεολογούντος σήμερα «πιστού», θά προσπαθήσουμε στη συνέχεια να αναλύσουμε προσεκτικά τό προταθέν εν αρχή, απαράμιλλο δέ σέ θεολογική πυκνότητα, «σπάραγμα» από τά Στιχηρά του Πάσχα.

Η πρώτη και βασική παρατήρηση πού πρέπει να κάνουμε αναλύοντας τό εν λόγω «σπάραγμα» αναφέρεται εις τήν έντονα «**γαμήλια**» ατμόσφαιρα, εις τήν όποία μās εισάγουν τά τρία χαρακτηριστικά ρήματα: «**τέρπου**», «**χόρευε**» και «**αγάλλου**».

Ο **γαμήλιος** αυτός χαρακτηρας της πανηγυρικής ατμόσφαιρας του Πάσχα είναι τόσο έκδηλος και κυρίαρχος, πού σχεδόν αυθορμητώς «μεταφερόμαστε» εις τό «Άσμα Ασμάτων» της Παλαιάς Διαθήκης.

Αυτός όμως ακριβώς ό πνευματικός **παράλληλισμός** επιβάλλει μιá προσεκτική σύγκριση, από τήν όποία διαπιστουται όχι μονάχα ή έξωτερική «όμοιότητα», αλλά και ή ουσιαστική **διαφορά** ανάμεσα στον «Νυμφίο» του Ασματος της Π. Διαθήκης και τον ως «Νυμφίο» εκ του τάφου προερχόμενο Χριστό.

Γνωρίζουμε ότι οί Πατέρες της Έκκλησίας πολύ νωρίς διέγνωσαν τον «άλληγορικό» χαρακτηρα του «Άσματος των Ασμάτων», διαφορετικά δέν θά τολμούσαν να έντάξουν εις τον Κανόνα της Π. Διαθήκης ένα καθαρώς «επιθαλάμιο άσμα» της Έβραϊκής Γραμματείας, μέ τόσο μάλιστα έντονο τό **έρωτικό** στοιχείο.

Αντιθέτως, μέ τό «άλληγορικό» σχήμα του Γάμου κάθε ανθρώπινης ψυχής μέ τον Δημιουργό της, δίνεται ή δυνατότητα να προβληθεί όχι μόνο άκατακρίτως, αλλά και λίαν **επαινετικώς** τό στοιχείο του έρωτα, ως **όλοκληρωτικής** «αυτοπροσφοράς», εις τό μυστήριο της σωτηρίας. Άλλωστε, και ό αυθεντικός χριστιανικός Μοναχισμός δέν θά ήτο δυνατόν να πιέσει μέχρι «βιασμού» τήν φθαρτή ανθρώπινη φύση, εάν έλειπε τό στοιχείο του «μανικού έρωτος»!

Έτσι μόνο έξηγείται, πώς τό απόσπασμα πού σχολιάζουμε από τά Απόστιχα του Πάσχα, δέν συνεγείρει σέ γαμήλιο ξεφάντωμα ένα στενό κύκλο ανθρώπων (συγγενών και φίλων), όπως θά γινόταν σέ ένα φυσικό γάμο. Έδω καλείται σέ πανηγυρισμό μιá «πόλη» όλόκληρη, και πάλι όχι όποιαδήποτε πόλη. Αλλά πολύ χαρακτηριστικά μόνο ή **Ιερουσαλήμ**, ως συμβολίζουσα τήν «πανδημία» του λαού του Θεού, ή, σέ άλλους στίχους του Πασχαλινού Κανόνος, ή «**Άγία Σιών**».

Σ' αυτό ακριβώς τό σημείο θά πρέπει να θυμηθούμε ότι, και εις τήν ύμνογραφία του Ακαθίστου Ύμνου, έχομε τό συγκλονιστικό χαρακτηρισμό του προσώπου της Θεομήτορος, ως «**πόλεως** του Παμβασιλέως»! Έπειδή ό Ένανθρωπήσας Υιός της

Having said this, we shall now attempt to carefully analyze the excerpt of the Easter hymn quoted at the beginning, with its unparalleled theological meaning.

The first observation we should make with regards to this excerpt is the clearly 'nuptial' atmosphere into which the three characteristic verbs introduce us: "**Rejoice, be cheerful and glad**".

The **nuptial** character of Easter celebrations is so pronounced and dominant, that we are almost instantly 'transferred' to the Song of Songs in the Old Testament.

Precisely this spiritual **parallel** invites a careful comparison, showing not only the external 'similarity' but also the substantial **difference** between the Bridegroom of the Old Testament's Song of Songs and Christ who proceeds from the grave as a 'Bridegroom'.

We know that the Fathers of the Church very early on recognized the allegorical character of the Song of Songs. Otherwise, they would not have dared to include a 'wedding song' of Jewish Literature – and indeed with such **erotic** overtones - in the Canon of the Old Testament.

On the contrary, with the 'allegorical' schema of the Marriage of every human soul with its Creator, the possibility is given of presenting love not only **blamelessly**, but in fact **praiseworthy**, as the complete 'self-offering' to the mystery of salvation. In any case, authentic Christian monasticism would also be unable to exert corruptible human nature to the point of 'defiance', were it not for the element of 'manic love'.

Only in this way can one explain how this section of the Easter hymn does not excite only a small circle of people (friends and relatives) to nuptial revelry, as would normally occur in any natural wedding. Here, an entire 'city' is invited to celebrate, and again not just any city. Rather, very characteristically, it is only **Jerusalem**, symbolizing all the people of God or, as expressed in other verses of the Easter Canon, '**Holy Zion**'.

At this very point we should recall that, in the hymnography of the Akathist Hymn also, we see the astonishing description of the Mother of God as the "**city of the King of all**"! Given that the Incarnate Son of the Virgin was not a mere mortal, she (whom the Church correctly characterized as the Mother of God *Theotokos* and not simply the Mother of Christ *Christotokos*) is justifiably called the "**city of the King of all**".

When we chant, with absolute theological precision, that "the laws of nature were overcome in you, Spotless Virgin", we acknowledge with gratitude the boundless love of God who, in order to fulfil

Παρθένου δέν ἦτο ἕνας κοινός θνητός, γι' αὐτό καί ἐκείνη τήν ὁποία δικαίως ἐχαρκτήρισε ἡ Ἐκκλησία ὡς «Θεοτόκον», κι ὄχι ἀπλῶς «Χριστοτόκον»(!), ἐδικαιούτο νά χαρακτηρισθεῖ καί ὡς «ἡ πόλις τοῦ Παμβασιλέως».

Ὅταν ψάλλομε, μέ ἀπόλυτη θεολογική ἀκριβολογία, τό «νενίκηθη τῆς φύσεως οἱ ὄροι ἐν σοί Παρθένε Ἄχραντε», ἀναγνωρίζομε ἐν εὐγνωμοσύνη τήν ἀμετρο φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος, γιά νά πραγματοποιήσῃ στήν Ἱστορία τήν προαιώνιο βουλή Του περί «**θεανδρικότητας**», δέν ἔμεινε δέσμιος τῶν ὁρίων, τά ὁποία ὁ Ἰδιος εἶχε θέσει κατά τήν δημιουργία τοῦ Κόσμου.

Ἀντιθέτως, κάνοντας «σκεῦος ἐκλογῆς» τήν «ἀειπάρθενο κόρη», ἔθεσε τήν ἀμετακίνητη βάση ὅλων τῶν μεταξύ **θείου** καί **ἀνθρωπίνου** «παρλληλισμῶν», καί μάλιστα τῶν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ λυτρωτικῶν «ἀντιδόσεων».

Μετά ἀπό ὅλους τούς ἐκτεθέντας ἀνωτέρω συνειρημούς, μπορούμε τώρα νά ἐπικεντρώσουμε τήν προσοχή μας στό δίπολο «Βασιλεύς»/«Νυμφίος», ὅπως τό ἐντοπίσαμε εἰς τό θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ «Βασιλεύς», κατά τήν ἀξιολόγησι πού ὄχι μόνον εἰσάγεται ἀλλά καί ὑμνολογεῖται εἰς τό Πασχάλιο ἀπόσπασμα πού ἀναλύσαμε, ἀντί νά θεωρεῖται τό κυριώτερο γνῶρισμα τῆς θεότητος, ἐφ' ὅσον δι' αὐτοῦ ἐκφράζεται ἡ παντοδυναμία τοῦ «**Παντοκράτορος**», τίθεται σέ ὅλως δευτερεύουσα θέση ἔναντι τοῦ «Νυμφίου»!

Καί ἐνῶ, ἐκ πρώτης ὄψεως, ἡ ἐν προκειμένῳ ἀντιστροφή θά μπορούσε νά «ξενίξει», ὡς ὑποπτη ὑπερβάλλοντος **ἀνθρωπομορφισμοῦ**, εὐρίσκεται ἀντιθέτως σέ ἀπόλυτη ἀρμονία μέ τό κατ' ἐξοχήν κίνητρο τῆς θείας **Ἐνανθρωπήσεως**, τό ὁποῖο δέν ἦτο ἄλλο ἀπό τήν ἄκρα τοῦ Θεοῦ **φιλανθρωπία** (πρβλ. Ἰω. 3,16).

Ἐπομένως, ἡ φιλόανθρωπη «**κένωση**» καί ὄχι ἡ «**παντοδυναμία**» τοῦ Θεοῦ, ἀποτελεῖ τήν πληρέστερη καί βαθύτερη ἔκφρασι τῆς «θείας δόξης»!

Διότι, εἶναι προφανές ὅτι ὁ τίτλος «Βασιλεύς» κατ' ἀρχήν δηλώνει μιὰ γενική ἔννοια «αὐθεντίας», καί ἕνα σχεδόν «στατικό» γνῶρισμα τῆς θεότητος ἔναντι τοῦ συνεχῶς μεταβαλλόμενου κόσμου, ἐνῶ ὁ συμβατικώτερος καί πλήρης «ἀνθρωπομορφισμοῦ» τίτλος τοῦ «Νυμφίου», ἐκφράζει τήν ἀνευ ὄρων καί ὁρίων **ἐγρήγορησι**, δηλ. τό ἀεικίνητον «πάθος» τῆς Ἀγάπης.

Θά μπορούσε ἀκόμη νά λεχθεῖ ὅτι, ἐνῶ ὁ «Βασιλεύς» ἐκφράζει ἕνα εἶδος «ἀ-διαφορίας», δηλ. τήν τακτική τῶν «ἰσῶν ἀποστάσεων» πρὸς τούς πάντας καί τά πάντα (ἡ γνωστή θεωρία τοῦ Ἀριστοτέλους περί τοῦ «Ἀκινήτου Πρώτου Κινουμένου»), ὁ «Νυμφίος» τῶν Τιμίων Παθῶν ἀποτελεῖ τήν ἔσχατη καταφυγή παντός χρίζοντος σωτηρίας.

in history His pre-eternal plan to become human, was not Himself bound by the limits which He had established with the creation of the world.

Instead, by enabling the 'ever-virgin daughter' to be a 'chosen vessel', He placed on an unshakeable foundation all the 'parallels' between the **divine** and the **human**, including moreover the redemptive 'communication of attributes' in the person of Christ.

Following the above train of thought, we can now focus our attention on the two poles of 'King'- 'Bridegroom', as we have pinpointed them in the divine-human person of Christ.

According to the evaluation which is not only introduced but is even praised in chant by the mentioned Easter verse, the chief attribute of the divinity is not considered to be that of 'King' (which otherwise expresses the omnipotence of the **Lord-Pantocrator**). This in fact is placed in a **secondary** position to that of 'Bridegroom'.

While this reversal might at first sight seem 'off-putting', and make one suspicious of exaggerated anthropomorphism, it is on the contrary in absolute harmony with the motive *par excellence* of the divine Incarnation, which is none other than the utter **love of God** for the human person (see John 3:16).

Consequently, the loving '**self-emptying**' (*kenosis*), rather than the '**omnipotence**' of God constitutes the fullest and deepest expression of divine glory!

For it is obvious that the title of 'King' initially declares a general meaning of 'authority', and an almost 'static' attribute of the divinity in relation to a continually changing world. At the same time, the more conventional and fully anthropomorphic title of 'Bridegroom' expresses the **vigilance** that is without condition or limits, *i.e.* the ever-moving 'passion' of Love.

It could also be said that, while 'King' expresses a kind of 'in-difference', namely the tactic of keeping 'equal distances' from everybody and everything (recalling Aristotle's theory concerning the Unmoving Prime Mover), the 'Bridegroom' of the Holy Passion is the ultimate refuge of all who are in need of salvation.

This is also the very reason why the meaning of **salvation** in all the writings and proceedings of Scripture and Tradition has become inextricably bound to the person of the Incarnate Son and Word of God, as the 'Bridegroom' of the Church.

Translation by DK

Αὐτός ἀκριβῶς εἶναι καί ὁ λόγος πού ἡ ἔννοια τῆς **σωτηρίας** εἰς ὅλα τά κείμενα καί δρώμενα τῆς Γραφῆς καί τῆς Παραδόσεως ἔχει συνδεθεῖ ἀρρήκτως μέ τό πρόσωπο τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὡς τοῦ «Νυμφίου» τῆς Ἐκκλησίας.

The 34th Apostolic Canon: An Ecclesial Paradigm *par excellence* for a Communal Vision of Primacy

by Philip Kariatlis

Introductory Remarks

It hardly needs to be stated that the question of primacy continues to be one of the most divisive issues facing Christians in general, but specifically those between the Roman Catholic and Orthodox traditions.¹ In addition to this, the proper exercise of primacy and synodality continues to be a serious area of concern between the different Orthodox Patriarchates as well. Notwithstanding the *ad intra* Orthodox aspect of the problem, it has to be said, right from the outset, that it is not primacy *per se* that has been questioned by the Eastern Orthodox Churches but its modern juridical mode of application and the different visions given as to its Biblical and theological foundations. Now, a consideration of the unique theological insight of the Eastern Orthodox tradition will shed light as to how the implementation of such a ministry need not necessarily undermine the communal being of the Church, but on the contrary, when exercised properly, can manifest the *koinonia* of the various local Churches around the world together, and can enable them to give a genuine witness of their identity of faith with one common voice.

It already becomes clear that the issue of primacy is not whether its existence within the Church is theologically justified or not, but on the contrary what particular expression of ecclesial primacy can do justice to the communal vision of the Church as willed by God. A faithful paradigm for approaching primacy from an Orthodox perspective has been the 34th Apostolic Canon, since this has upheld, as we shall now see below, the ontological integrity of the different local Churches, whilst, at the same time, giving specific prerogatives to one Church for the effective preservation of this communion between the various local Churches. Far from expressing a juridical language of a *plenitudo potestatis* [fullness of power], this canon's vision of primacy underlines the privilege and exercise of humble and loving service and concern [namely *phrontis/sollicitudo*] by the *first amongst equals* for the unity of the one Church of God.

The 34th Apostolic Canon

The principle of primacy, exercised from within the context of *koinonia* can clearly be seen in the so-called 34th

1. Already in 1967 Pope Paul VI had said: "The Pope as we well know is undoubtedly is the greatest obstacle on the path of ecumenism." *Information Service, The Pontifical Council for Promoting Christian Unity*, no. 2 (1967), 4.

Apostolic Canon which, even though was specifically concerned with primacy on a regional level, could just as easily be applied to the realm of universal primacy. Modern scholarship contends that what came to be known as the Apostolic Canons was a collection of 85 canons that arose in the fourth century. These were subsequently accepted by the council of Trullo in 692AD.² Now, the canon, in question, reads as follows:

the bishop of every region must recognise him who is first [πρώτον] among them and regard him as their head [κεφαλήν], and do nothing exceptional [περιττόν] without his consent; but each is to do only those things which concern his own diocese [παρουκία], and those areas which belong to it. But neither let him who is the first do anything without the consent of all. For in this way there will be harmony, and God will be glorified through the Lord in the Holy Spirit; the Father, the Son and the Holy Spirit.³

This canon brings to light a number of pertinent points: firstly, that primacy and *koinonia* are intrinsically bound together. In highlighting the mutuality and reciprocity between the bishop of a local Church and the *protos/primus* [the 'first' bishop], the canon, as a whole expresses the communal or relational character of primacy.⁴ In closely examining the canon, we see clearly that primacy is not a power or jurisdiction of one person acting alone but a means by which the communion of local Churches could be upheld and preserved through the one acting together with the entire body of bishops.

According to this canon, the primatial bishop, although first, could only ever act with and on behalf of the entire college of bishops and never apart or above them. When seen in this light, the principal bishop emerged genuinely as *primus* [first] but always *inter pares* [amongst equals] in this service of unity. And so, through the exercise of primacy, the different local Churches could exist as one united and integrated community of believers. Once again, it has to be remembered, however, that as a sign of unity and

2. Cf. P. Duprey, 'The Synodical Structure', 153-153.

3. 34th Apostolic Canon. In G. Rallis and M. Potlis, *Syntagma II*, 45.

4. Reflecting upon this canon, Schmemmann wrote that the "essence of ... primacy is stated quite clearly: it is not "power" or "jurisdiction" (for the primate can do nothing without the assent of all), but the expression of the unity and unanimity of all..." A. Schmemmann, 'The Idea of Primacy in Orthodox Ecclesiology', 161.

koinonia, primacy did not take away the 'independence' of every local bishop to deal with matters concerning his own diocese. The canon clearly states that in matters pertaining uniquely to one diocese, there is no question of any interference by the primate bishop.

In reflecting further upon the canon, a second point can be stated with relation to the mutual interdependence between collegiality and primacy. In according primacy to one local Church and its bishop, the canon clearly underscored the legitimate authority of the primate bishop. Far from being a merely honorary role, the ministry of primacy included certain concrete prerogatives for the effective maintenance of the *koinonia* of churches around the world. It was the primate bishop, for example, who had the distinctive responsibility not only for strengthening the communal ties between the various local Churches but also, from a more practical perspective, convoking and presiding at Episcopal synods and confirming new Episcopal elections within a given province.⁵

Commenting upon this canon, Zonaras, a Byzantine canonist wrote: "It is for this reason that the canon ordains that all bishops of every province ought to know who is first among them... and ought to regard him as their head, and not do anything unnecessary without consulting him... anything... to do with the common condition of the whole province, as for instance, questions concerning the dogmas, matters involving adjustments and corrections of common mistakes, the installation and ordination of hierarchs, and other similar things."⁶ That is, in matters concerning several local Churches, decisions undoubtedly had to be collegial, but this implied that there was one who would be responsible for convoking the gathering, expressing this unanimity and therefore being the sign of the *koinonia* of the Churches. Indeed, it was within this context that the meaning of the phrase, 'do nothing exceptional without his [i.e. the primate's] consent' is to be found. In this way, the canon, as already stated, did not undermine the authority of the particular local bishops when it came to managing the affairs of their 'own diocese and those areas which belong[ed] to it.'

Thirdly, not only were individual bishops to do nothing 'exceptional' without the knowledge of their head, but also the first bishop could not do anything without consulting his fellow bishops. In regards to the relationship between the first bishop and his fellow bishops, Zonaras wrote the following: "the first bishop must not abuse the honour in which he is held and turn it into a despotic use of power, ruling alone and acting

without consulting his fellow bishops."⁷ Accordingly, while it was true that the principal bishop could speak on behalf of the entire Church regarding matters which concerned the entire Church – and therefore express the unity and unanimity of the Church of God throughout the world – he could not, nevertheless, exercise such an authority as if he were set apart or over and above the other local bishops with a supposed power fundamentally different from that of his fellow bishops.

Put simply, it is clear, from the canon in question, that the authority of the principal bishop was communally conditioned. Indeed, it would have been inconceivable for any bishop, even if he were considered to be the 'first', to meddle in the internal affairs of any other Episcopal diocese. Whatever problems arose on a broader scale could only be resolved within a conciliar context, in which all bishops enjoyed an equal say. Indeed, it was on this account that the proper functioning of the synodal system in the Church was a *sine qua non* presupposition for the integrity of the practice of primacy. Accordingly, it becomes obvious that the legitimate authority and responsibility of each bishop was not altered by primacy.

One last point, which can be inferred from the 34th Apostolic Canon, is that a careful relationship between primacy and synodality was not simply a matter of mere canon law but was theologically founded – indeed reflective of the harmony, perichoretic love and communion within the Trinitarian life. This can be seen from the last section of the canon which affirmed that only in collegial harmony could there be unanimity for the proper glory of the Trinitarian God. The causal relationship between harmony within the Episcopal body and the proper glorification to God as Father, Son and Holy Spirit is also seen in the eucharistic anaphora of St John Chrysostom: "Let us love one another so that with one mind we may confess: Father, Son and Holy Spirit, Trinity of one essence and inseparable."⁸

Consequently, based on such an approach to primacy, this unique and divinely constituted ministry of unity came to be seen as an essential ecclesial service expressing, in a visible way, the *koinonia* between the local Churches. Moreover, even though it was conceived to be a unique authority, which assumed the care of the Church of God as a whole, it was nevertheless communally exercised. Clearly, therefore, the canon brought to the fore the truth that primacy and collegiality need not be seen as two mutually exclusive realities, but together seek to preserve – when expressed properly and in a God-fearing manner – the communal being of the *ekklesia*.

5. Cf. Thomas FitzGerald, 'Conciliarity, Primacy and the Episcopacy', *St Vladimir's Theological Quarterly* 38(1994): 37.

6. G. Rallis and M. Potlis, *Syntagma II*, 45.

7. G. Rallis and M. Potlis, *Syntagma II*, 46.

8. *The Divine Liturgy*, 65.

Περί Προσευχῆς*

Ἔτσι ἐλευθερώνεται ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ σώματος, ἔτσι ἐξυψώνεται ὁ λογισμὸς, ἔτσι μεταφέρεται στὸν οὐρανὸ, ἔτσι περιφρονεῖ τὰ βιοτικά πράγματα. Ἔτσι στέκεται κοντὰ στὸν βασιλικὸ θρόνον εἴτε εἶναι πτωχὸς, εἴτε δούλος, εἴτε ἀπλὸς πολίτης, εἴτε ἀγράμματος. Διότι ὁ Θεὸς δὲν ζητᾷ ὁμορφιά στὰ λόγια μας... ἀλλὰ ὁμορφιά ψυχῆς. Καὶ ἐάν ἡ ψυχὴ λέει ἐκεῖνα πού ἀρέσουν στὸν Θεό, φεύγει ἀπὸ τὴν προσευχὴ ἀφοῦ ἐπέτυχε τὸ πᾶν».

Ἐκεῖνος πού ἀγαπᾷ τὸν Θεό, καὶ ὅταν ἀκόμη δεχθεῖ ἀπὸ τὴν ἀγάπη Του πᾶν δῶρημα τέλειον, δὲν παύει νὰ ἐπιθυμεῖ τὴν ἀδιάλειπτη προσευχὴ. Αἰσθάνεται, λέει ὁ Ἅγ. Μακάριος, «σὺν νὰ μὴν ἔχει ἀποκτήσει τίποτε ἀκόμη, ἐξαιτίας τῆς ἀπεριόριστης καὶ ἀκόρεστης ἀγάπης τὸν πρὸς τὸν Κύριο... Ἡ ψυχὴ του εἶναι πληγωμένη ἀπὸ τὸν ἔρωτα τοῦ οὐρανοῦ Πνεύματος... καὶ ἔχει στραμμένο τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ἐπουράνιο Νυμφίον, πρόσωπο πρὸς πρόσωπο, μέσα σὲ ἀνέκφραστο πνευματικὸ φῶς... περιμένοντας πάντοτε τὸν θάνατο ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ καὶ πιστεύοντας μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα ὅτι θὰ δεχθεῖ τὴν τέλεια λύτρωση ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὰ σκοτεινὰ πάθη, ὥστε, ἀφοῦ καθαρισθεῖ μὲ τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἁγιασθεῖ ψυχικά καὶ σωματικά, νὰ ἀξιοθεῖ νὰ γίνῃ καθαρὸ σκεῦος πού θὰ δεχθεῖ τὸ ἐπουράνιο μῦρο καὶ τόπος διαμονῆς τοῦ ἀληθινοῦ Βασιλέως Χριστοῦ».

Ἡ ἀγάπη εἶναι μητέρα καὶ θυγατέρα τῆς προσευχῆς. Γεννᾷ τὴν προσευχὴ καὶ γεννιέται ἀπὸ τὴν προσευχὴ. Ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ ἀγάπη μας πρὸς τὸν Κύριο, πηγάζει ἡ πρώτη προσευχὴ καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἀναβλύζει ἡ βαθύτερη ἀγάπη μας πρὸς τὸν Χριστό. Ὅπως γράφει ὁ Ἀββᾶς Ἰσαάκ, ἡ εὐχὴ γίνεται «ἵνα κτησώμεθα τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐξ αὐτῆς εὐρίσκονται αἱ αἰτίαι ἵνα ἀγαπήσωμεν τὸν Θεόν... Λοιπὸν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς μετ' Αὐτοῦ ὁμιλίας». Ὅπως παρατηρεῖ καὶ ὁ Ἅγ. Διάδοχος Φωτικῆς, «ὅταν πολυκαιρίσει τὸ ἔνδοξο καὶ πολυπόθητο ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὴν μνήμη τοῦ νοῦ στὴν θέρμη τῆς καρδιάς, μᾶς προξενεῖ συνήθεια νὰ ἀγαποῦμε τὴν ἀγαθότητά Του».

Ἡ προσευχὴ, λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, εἶναι «λιμᾶνι γιὰ ἐκείνους πού βρίσκονται στὴν τρικυμία, ἄγκυρα γιὰ ἐκείνους πού σαλεύουν στὰ κύματα, ἡράβδος πού στηρίζει ἐκείνους πού κλονίζονται, ὁ θησαυρὸς τῶν πτωχῶν, ἡ ἀσφάλεια τῶν πλουσίων, ἡ θεραπεία τῶν ἀσθενειῶν, ἡ προφύλαξις τῆς υγείας... Ἡ προσευχὴ φυγαδεύει κάθε λύπη, εἶναι αἰτία τῆς χαρᾶς καὶ ἀφορμὴ γιὰ συνεχῆ ἀγαλλίαση, εἶναι ἡ μητέρα τῆς εὐσεβοῦς ζωῆς».

Ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ συγκεφαλαίωση κάθε ἀγαθοῦ. Διὰ μέσου τῆς προσευχῆς, γράφει ὁ Ἅγ. Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος, «ἀποκτοῦμε καὶ τίς ἄλλες ἀρετές, καθὼς ὁ Κύριος πού τὸν ἐπικαλούμαστε, μᾶς ἀπλώνει τὸ χέρι Του

εἰς βοήθειαν». Κατὰ τὴν προσευχὴ, συνεχίζει ὁ Ἅγιος, γίνεται στοὺς ἀξίους κοινωνία τῆς μυστικῆς ἐνέργειας τοῦ Θεοῦ καὶ ἔνωση τοῦ νοῦ τους πρὸς τὸν Κύριο μὲ ἄρρητη ἀγάπη. Ἔδωσες, λέει ὁ Ψαλμῶδός, εὐφροσύνη στὴν καρδιά μου. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος λέει: Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βρίσκεται μέσα σας. Τὸ νὰ βρίσκεται μέσα μας ἡ Βασιλεία τί ἄλλο σημαίνει, παρὰ ὅτι ἡ οὐράνια εὐφροσύνη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φανερώνεται καθαρὰ στὶς ἄξιες ψυχές; Γιατί οἱ ἄξιες ψυχές μὲ τὴν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπὸ ἐδῶ ἤδη δέχονται τὸν ἀραβῶνα καὶ τὰ προοίμια τῆς ἀπολαύσεως καὶ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς πνευματικῆς εὐφροσύνης, στὴν ὁποία θὰ μετᾶσχουν μέσα σὲ αἰῶνιο Φῶς οἱ Ἅγιοι στὴν βασιλεία τοῦ Χριστοῦ».

Ἡ προσευχὴ εἶναι τὸ μεγαλύτερο ὄπλο πού ἔχουμε οἱ Χριστιανοὶ στὸν ἀγῶνα μας ἐναντίον τῶν παθῶν καὶ τῶν δαιμόνων. Καὶ ἐπειδὴ ὁ διάβολος γνωρίζει πόσο δυναμώνει ἡ ψυχὴ διὰ τῆς προσευχῆς, ἀγωνίζεται μὲ κάθε τρόπο νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ ἔργο αὐτοῦ. Ἀναφέρεται στὸ Γεροντικόν, ὅτι μερικοὶ ἀδελφοὶ ἐρώτησαν τὸν Ἀββᾶ Ἀγάθωνα: Ἀββᾶ, ποῖα ἀρετὴ ἔχει τὸν μεγαλύτερο κόπο; Καὶ ἐκεῖνος ἀπήντησε: Νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερος κόπος καὶ μεγαλύτερη προσπάθεια ἀπὸ τὴν προσευχὴ. Διότι, κάθε φορὰ πού ὁ ἄνθρωπος πρόκειται νὰ προσευχηθεῖ, οἱ δαίμονες ἐπιδιώκουν νὰ τὸν ἐμποδίσουν. Γνωρίζουν πολὺ καλά ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν στέκεται ἐμπόδιο στὸ ἔργο τους, ὅσο ἡ προσευχὴ καὶ γι' αὐτὸ φέρουν ἐμπόδια στὸ ἔργο τῆς προσευχῆς. Ἡ προσευχὴ εἶναι πραγματικὰ πρόξενος κάθε εὐλογίας ἀπὸ τὸν Θεό.

Ὁ Ἅγ. Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, ὁ ἐργάτης τῆς ἀδιάλειπτης προσευχῆς, γράφει ὅτι ἡ προσευχὴ «εἶναι συμφιλίωσις μὲ τὸν Θεόν, μητέρα τῶν δακρύων, συγχώρησις τῶν ἁμαρτημάτων, τοῖχος πού μᾶς προστατεῦει ἀπὸ τίς θλίψεις. Ἡ προσευχὴ» συνεχίζει ὁ Ἅγιος, «εἶναι ἔργο τῶν Ἀγγέλων, τροφὴ ὅλων τῶν ἀσωμάτων, ἡ μελλοντικὴ εὐφροσύνη, ἐργασία πού δὲν τελειώνει, πηγὴ τῶν ἀρετῶν, πρόξενος τῶν χαρισμάτων, τροφὴ τῆς ψυχῆς, φωτισμὸς τοῦ νοῦ, ἀποκάλυψις τῶν μελλοντικῶν πραγμάτων, σημάδι τῆς πνευματικῆς δόξης».

Ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ ἀναπνοὴ τῆς ψυχῆς μας. Διότι καθὼς τὸ σῶμα, λέει ὁ Ἅγ. Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος, «χρειάζεται ἀναγκαιῶς τὸν ἀέρα γιὰ νὰ ἀναπνέει, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ χρειάζεται τὴν ἀδιάκοπον μνήμην τοῦ Θεοῦ, ἡγουν τὴν προσευχὴν». Ὅπως στὸ σῶμα, λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, «ὁ ἥλιος προσφέρει τὸ φῶς, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἡ προσευχὴ προσφέρει τὸ φῶς στὴν ψυχὴ. Καὶ ἐάν γιὰ τὸν τυφλὸ εἶναι μεγάλη ζημιὰ πού δὲν βλέπει τὸν ἥλιο, πόσο μεγάλη ζημιὰ εἶναι γιὰ τὸν Χριστιανὸ τὸ νὰ μὴν προσεύχεται συνεχῶς καὶ ἔτσι νὰ μὴν εἰσέρχεται μέσα του τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ; Πραγματικὰ κατὰ τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς συνομιλοῦμε μὲ τὸν Θεό καὶ συνδεόμαστε μὲ τοὺς Ἀγγέλους... Διότι ἡ προσευχὴ εἶναι ἔργον τῶν Ἀγγέλων».

(συνεχίζεται)

* Ἀπὸ τὸ βιβλίον «Ὁ Ἐκκλησιασμός» Γρηγορίου Ἱερομονάχου, Ἐκδόσεις Δόμος.

Main Features of Byzantine Theology

Part II

Rev'd Dr Doru Costache

Liturgical – Being ecclesial in essence, theology was also deeply immersed in that culminating experience of the Church, the prayerful life. It is not a mere truism that Byzantine fathers were clergymen, monks or lay people intimately involved with the life of the ἐκκλησία, and consequently witnesses of the liturgical experience. This represents in fact a crucial aspect to the understanding of Byzantine theology that breathed the sacramental, eschatological and doxological intensity of the σύναξις, the holy gathering. Consequently, nothing in the fathers' statements and elaborations may be correctly assessed if one ignores their liturgical aspect. For instance, during the 5th century controversies on the identity of Christ and the meaning of salvation, especially involving St Cyril of Alexandria, the correspondence between the Christological doctrine and the Eucharist has been strongly emphasised. Indeed, the liturgical proof had been used earlier by St Basil the Great, in his treatise *On the Holy Spirit*, yet the mutual influence of liturgy and theology became in time increasingly obvious. This gradual interdependence represented, however, nothing essentially new. The liturgical foundations of Byzantine theology (pondered by Church fathers such as Dionysius the Areopagite, Maximus the Confessor, Symeon the New Theologian or Nicholas Cabasilas) have been reiterating an ancient ecclesial principle. Formulated by St Irenaeus of Lyons, this principle reads: 'our opinion is in accord with the Eucharist and the Eucharist confirms our opinion'.

Soteriological – Serving the Church and being deeply rooted in its liturgical life, Byzantine theology could not have resulted in mere sophistry, intellectual games and logomachy, the way it has often been misrepresented by modern scholars. Its ultimate aim, salvific in nature, was always to explore and proclaim reverently the mystery of the divine and deifying experience. Against any propensities to reduce theology to a stereotypically sterile and epitomising formula, the relentless defence – by St Symeon the New Theologian and St Gregory Palamas for instance – of the mystical experience as the core of the theological discourse remains memorable. Thus, even when in the fire of bitter doctrinal debates, the efforts of the Byzantines were motivated nevertheless by soteriological reasons and spiritual purposes, charged with profound existential implications. This aspect has become obvious with, for example, the fifth century Christological debates, opposing the Antiochian ethical concerns and the Alexandrian soteriology of deification. It also came to the forefront in the seventh century, with St Maximus the Confessor's effort to reinterpret – within a rigorous Chalcedonian framework – the dualistic foundations of Origenist tradition and to overcome its anthropologically dangerous consequences. In this light, all the dogmatic/doctrinal and practical/canonical elaborations of Byzantine theology should be perceived as expressions of a way of living and introductory guidelines to this way of living.

Existential – Although it seems that much of the energies of the Byzantines was dispersed in various abstract debates,

their permanent concern – in line with the soteriological dimension of theology – was to interpret the mystery of the human person in the light of Christ, the Son of God and Son of Man. For instance, referring to the existential implications of Byzantine Christology, Meyendorff noted that the Church fathers have discovered 'something fundamentally true about man's nature and its relationship to God'. Indeed, synthesising the earlier methodological trends and answering the main existential concerns of God's people, Byzantine theology articulated the ideal of the theandric life. An explicit echo, and a refinement, of Chalcedonian Christology the principle of theandricity, or Godmanhood, depicts the content and purpose of the spiritual life as a process of Χριστοποίησης ('Christification'), in St Nicholas Cabasilas' terms. This process consists in the gradual change of one's life, or existential mode, towards the image and likeness of Christ the Θεάνθρωπος (Godman), through immediate communion with him and within the ecclesial milieu. Its final outcome is the realisation of a way of living which bridges – here and now, anticipating the eschatological state of being – the gap between created and uncreated, without annulling their distinctive characteristics. Christ-like, in Christ and with Christ, those reaching the theandric mode strive to live 'above divinity and humanity', to put it according to the words of St Maximus. The existential aspect, and concretely the ideal of the theandric life, represents one of the most significant contributions of Byzantine theology to both Christianity and the deepest aspirations of humankind. The personal, ethical, social and ecological prolongations of the theandric mode are immense, as witnessed by the lives of the saints.

Social – Reflecting the rhythms of God's people, Byzantine theology was no less socially relevant. It is a matter of fact that precisely the strenuous effort of Byzantine theologians – following in the footsteps of St Basil's social theory and practice – radically changed the ancient mentalities, causing the entire society to adopt Christian criteria. Testimony to this effort is the impressive amount of patristic homilies filled with strong social accents and the practical service of Church fathers like St Andrew of Crete (early eighth century). As a result, Byzantine society became the first in history to implement consistent social policies and largely develop a humanitarian system.

Cultural – Far from having represented an illegitimate 'Hellenisation' of Christendom, as has often been alleged until recently, the Byzantine tradition ultimately illustrated an outstanding cultural victory. Making use of Greek philosophical categories and ideas, Byzantine theologians successfully endeavoured to transfigure the ancient legacy from the inside and in light of the Gospel, accomplishing the missionary task of Christianising their immediate cultural context. The synthesis of Christianity and Hellenism within the Byzantine tradition has become paradigmatic and meaningful for the whole history of the Church, setting for future generations the task of critically assuming and transfiguring new cultural contexts.

St Andrew's Greek Orthodox Theological College

SYDNEY COLLEGE OF DIVINITY GRADUATION CEREMONY

St Andrew's Greek Orthodox Theological College took part in the twenty-fourth award conferring ceremony of the Sydney College of Divinity in the Great Hall, University of Sydney, on Saturday 26 April 2008. A huge attendance of over six hundred people gathered within the Great Hall to celebrate the academic achievement of one hundred and fifty graduates from across the eleven member institutions of the Sydney College of Divinity.

The Occasional Address was delivered by Prof. Ron McCallum AO, Professor of Industrial Law at Sydney University. In a memorable way he spoke passionately about his two heroes: the man born blind from the Gospel of John (chp.9), and Nicholas Saunderson (1682-1739), English scientist and Lucasian Professor of Mathematics at Cambridge University – both blind from or soon after birth, like Prof. McCallum himself. The first hero, “unnamed but not unknown” was a reminder to all that we are on this earth to be a manifestation of God's work, irrespective of our health and physical condition. The second was an inspiration to all that a person can overcome physical disability and pursue high and “useful” aspirations.

St Andrew's was represented in the official academic procession by Dr Guy Freeland, Lecturer in Hermeneutics

and Liturgical Studies; and Mr Tasos Kalogerakis, Registrar. Also in attendance were Mr Dimitri Kepreotes, College Lecturer and Director of St Andrew's Orthodox Press, as well as family members of the graduates.

The following students from St Andrew's were conferred with degrees by the Acting President of the Sydney College of Divinity, Assoc. Prof. Rev. Gerard Kelly:

Master of Theology (with Honours): Anthony Papanтониου (NSW). **Master of Arts:** Rev. Evmenios Vasilopoulos (Assistant Parish Priest at the Greek Orthodox Church of our Lord's Transfiguration, Thomastown VIC – *in absentia*); John Athanasiou (WA); Andrew Kapos (NSW – *in absentia*); Demos Nicolaou (VIC – *in absentia*); Dimitri Papaikononou (NSW – *in absentia*); and Anthony Picardi (NSW). **Bachelor of Theology:** John Kirkis (NSW – *in absentia*). **Diploma of Theology:** Peter Anastasiadis (NSW).

Since 1990, eighty-seven students of St Andrew's have graduated with awards (primarily the *Bachelor of Theology*) from the Sydney College of Divinity. To date, thirty-three serve as priests or deacons within the Orthodox Church and several are employed within positions of education, administration, chaplaincy and welfare.

From left to right: Mr Anthony Picardi, Mr Peter Anastasiadis, Mr Anthony Papanтониου, Dr Guy Freeland, Mr John Athanasiou, Mr Dimitri Kepreotes and Mr Tasos Kalogerakis.

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνηση του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ.κ. Στυλιανού

Κατά τον μήνα Απρίλιον ὁ Σεβασμιώτατος:

– Παρέστη εἰς τὴν Αἴθουσα Τελετῶν τῆς Θεολογικῆς μαρ Σχολῆς τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέου, κατὰ τὴν ἐπίσημη παρουσίαση τῆς προσφάτου Ἀγγλικῆς μεταφράσεως (κοινὴ ἐκδόση τῶν Οἰκῶν St Andrew's Press καὶ Australasian Theological Forum) τῆς Διδακτορικῆς Διατριβῆς του, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποβάλει εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Θεολογικῆ Σχολῇ τοῦ Ἐθνικοῦ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου τὸ 1965, μὲ τίτλο «ΠΕΡΙ ΤΟ ΑΛΛΑΘΗΤΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΝ ΤῆΙ ΟΡΘΟΔΟΞΩΙ ΘΕΟΛΟΓΙΑΙ».

Εἰς τὴν ἐν λόγῳ παρουσίαση παρευρέθησαν ὁ Θεοφ. τῆς Σεβικῆς Ἐκκλησίας κ. Εἰρηναῖος, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ, ὁ Ἀγγλικανὸς αἰδ. π. James Murray, οἱ Καθηγητὲς τοῦ Sydney College of Divinity Ray καὶ Alanna Nobbs, καθὼς καὶ ἡ Dr Diane Speed, μετὰ πλείστων ἄλλων ἀκαδημαϊκῶν καθὼς καὶ Ἐκπροσώπων Κυβερνητικῶν Αὐστραλιανῶν Ἀρχῶν καὶ τῆς Γενετίρας, ἀλλὰ καὶ Κληρικῶν, λαϊκῶν καὶ φοιτητῶν τῆς Σχολῆς.

Ἐκτός τοῦ κ. Φιλίππου Καριατλή, ὁ ὁποῖος ἐξεπόνησε τὴν μετάφραση τοῦ βιβλίου, ὠμίλησε καὶ ὁ ἐκδότης τοῦ ATF κ. Hilary Regan, καθὼς καὶ ὁ Σεβασμιώτατος, ὁ ὁποῖος ὑπεγράμμισε τὴν σπουδαιότητα τοῦ βιβλίου του, ὡς κατάθεση εὐγνώμονος μαρτυρίας τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν παρόντα κόσμον. Ἐπηκολούθησε πλουσία Δεξίωση ἐκ μέρους τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου (1-4-08).

– Ἐδέχθη τὴν κ. Ἐλένη Πολισίνα, ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Προνοίας, διὰ θέματα προσωπικῆς φύσεως (2-4-08).

– Ἐδέχθη τὸν κ. Σταυρὸν Ἐπαμεινώνδα, Διευθυντὴν τῆς Ὑπηρεσίας Ἀποδήμων Κυπρίων, καὶ εἶχε μετ' αὐτοῦ ἐνδιαφέρουσα συζήτηση διὰ θέματα κοινωνικῆς καὶ πολιτιστικῆς ὕψης.

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Δ' Στάση τῶν Χαιρετισμῶν εἰς Ἱ. Ναὸν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Earwood (4-4-08).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὴν Ἐνορία-Κοινότητα Ἁγ. Γερασίμου Leichhardt (6-4-08).

– Ἐδέχθη τὸν κ. Χρήστον Στυλιανίδην, διευθύνοντα Σύμβουλον τοῦ συγκροτήματος Λαϊκῆς Τραπεζῆς, παρουσία τοῦ ἐν Σύδνεϋ Προέδρου τοῦ αὐτοῦ Ὁμίλου κ. Μιχαήλ Ἀθανασίου

Ὁ Σεβασμιώτατος ὁμίλων, κατὰ τὴν ἐπίσημη παρουσίαση τῆς προσφάτου Ἀγγλικῆς μεταφράσεως τῆς Διδακτορικῆς Διατριβῆς του, μὲ τίτλο «ΠΕΡΙ ΤΟ ΑΛΛΑΘΗΤΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΝ ΤῆΙ ΟΡΘΟΔΟΞΩΙ ΘΕΟΛΟΓΙΑΙ (1-4-08).

καὶ τοῦ Δικηγόρου κ. Νικολάου Παπαναστασίου, μετὰ τῶν ὁποίων εἶχεν ἐνδιαφέρουσα συζήτηση (7-4-08).

– Ἐδέχθη πενταμελὴ Κοινοβουλευτικὴ Ἀντιπροσωπεία ἐξ Ἑλλάδος, μετὰ τοῦ Γενικοῦ Προξένου κ. Β. Τόλιου, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτασμῶν τῆς Μάχης τῆς Κρήτης, καὶ εἶχε ἐκτενὴ συζήτηση μαζί των.

Μετέβη ἀεροπορικῶς εἰς Μελβούρνην καὶ ἐχοροστάτησε κηρύξας καταλλήλως κατὰ τὴν τελετὴ τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Balwyn, μετὰ ταῦτα δὲ παρεκάθησε σὲ κοινὸ δεῖπνον εἰς τὴν παραπλευρῶς αἴθουσαν.

– Ἐδέχθη τὸν κ. Δημήτριον Εὐθυμιάδην διὰ προσωπικὸν θέμα.

Ἐδωκε τὸ πρῶτο δῶρον μάθημα ἐκλαϊκευμένης Θεολογίας μὲ θέμα «Δημιουργία καὶ Ἀποκάλυψις» εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγ. Βασιλείου Brunswick (12-4-08).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέου Nunawading, παρεκάθησε δὲ εἰς γεῦμα μετὰ τοῦ Ἱ. Προϊσταμένου καὶ λοιπῶν συνεργατῶν τῆς ἐν λόγῳ Ἐνορίας.

Ἐδέχθη εἰς γνωριμίαν καὶ ἀκρόασιν τὸν Ἰταλὸν Ὁρθόδοξον κ. Paolo Damante.

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας, εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγ. Εὐσταθίου, ἔδωκε τὸ δεύτερο δῶρον μάθημα ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω θέματος ἐκλαϊκευμένης Θεολογίας, καὶ ἀπήντησε, ὅπως πάντοτε, σὲ ἀπορίες τοῦ πυκνοῦ ἀκροατηρίου Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν (13-4-08).

– Ἐδέχθη τὸν τ. Πρόεδρον καὶ ἰδρυτὴν τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως κ. Μιχ. Ἀντωνιάδην, Καθηγητὴν Νευρολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ν.Ν.Ο., καὶ εἶχε ἐκτενὴ συνεργασία μετ' αὐτοῦ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπικειμένης Α' Γενικῆς Συνελεύσεως Ὀφθικιάλων εἰς Κωνσταντινούπολην, ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀδελφότητος Ὀφθικιάλων «Παναγία ἢ Παμμακάριστος» (17-4-08).

– Ἐδεξιῶθη τὸν διαπρεπὴ Καθηγητὴ Μεσαιωνικῶν καὶ Νεοελληνικῶν Σπουδῶν τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Γεώργιο Κεχαγιόγλου μετὰ τῆς συζήτου του κας Ἀριστέας Παρίση, εἰς τὸ Ὁμογενειακὸ Κέντρο Brighton Le Sands, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των εἰς Γενέτειραν (19-4-08).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε καταλλήλως κατὰ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Εὐφημίας Bankstown, διανείμας εἰς τὸ τέλος καὶ τὰ εὐλογηθέντα βᾶϊα.

– Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε, ὅπως πάντοτε, εἰς τὸ καθιερωμένο ἐτήσιο γεῦμα τῆς «Βασιλειάδος», τὸ ὁποῖο παραθέτει ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τῆς κας Μαίρης Οικονόμου ἢ Ἐπιτροπῆ κυριῶν τοῦ ἐν λόγῳ Γηροκομείου-Γηριατρείου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, καὶ ὠμίλησε καταλλήλως γιὰ τὴν ἱερότητα τοῦ ἔργου τῶν εὐαγῶν ἰδρυμάτων μας.

Τὸ ἀπόγευμα ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἀκολουθία τοῦ Νυμφίου εἰς Ἱ. Ναὸν Ταξιαρχῶν Crows Nest (20-4-08).

– Καθ' ὀλόκληρη τὴν Μ. Ἑβδομάδα, ὁ Σεβασμιώτατος, χωρὶς νὰ παύσει νὰ δέχεται ἐπείγουσας ἀκροάσεις εἰς τὰ Κεντρικὰ Γραφεῖα ἱερούργησε καὶ ἐκήρυξε ἐκ περιτροπῆς εἰς διαφόρους Ναοὺς τοῦ Σύδνεϋ, κατὰ τὸ παρατιθέμενον κατωτέρω πρόγραμμα:

– **Μεγ. Δευτέρα (21-4-08):** εἰς Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Παρασκευῆς Blacktown.

– **Μεγ. Τρίτη (22-4-08):** εἰς Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Πάντων Belmore.

– **Μεγ. Τετάρτη (23-4-08):** εἰς Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Σοφίας Darlinghurst.

– **Μεγ. Πέμπτη (24-4-08):** εἰς Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Σπυριδῶνος Kingsford.

–Μεγ. Παρασκευή (25-4-08):

- Τελετή Αποκαθλώσεως εις Ι. Ναόν Αγ. Νικολάου Marrickville.
- Ακολουθία Ιεροῦ Ἐπιταφίου εις Ι. Ναόν Αγ. Ιωάννου Parramatta.

–Μεγ. Σάββατον (26-4-08): ΕΣΠΕΡΑΣ – Ἐναρκτήριος Ακουθία Αναστάσεως καί θ. Λειτουργία εις Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναόν.

–ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ (27-4-08): ΠΡΩΪ - Ἐσπερινός τῆς Ἀγάπης εις Ι. Καθεδρικὸν Ναόν.

–Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Θεοφ. Ἐπισκόπο Ἀπολλωνιάδος, τὸν Ἁγιορείτη π. Δαμασκηνό, καί τὴν ἐξ Ἑλλάδος πνευματικὴ θυγατέρα τῆς Ἐκκλησίας, Φιλολόγον Δίδα Σταυρούλα Τερζή, μετέβη εις τὴν Ι. Μονὴν τοῦ Αγ. Γεωργίου τοῦ Βουνοῦ, ὅπου, μετὰ ἀπὸ τὴν ἐν τῷ Καθολικῷ Δοξολογία, συνέφαγε μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν πρεσβυτερῶν τὸν πασχάλιον ὄβελιαν, τὸν ὁποῖον παρέθηκεν ὁ Καθηγούμενος π. Κυριακός μετὰ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου (30-4-08).

Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον, ὁ Θεοφιλέστατος:

– Ἐδέχθη τὸν Ἱερατικὸς Προϊστάμενος τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος Αγ. Θεοδώρων Townsville π. Σταῦρον Ἀγγουρούδη.

Παρέστη εις τὴν ἐπίσημον παρουσίαν τῆς μεταφρασθεῖσης εις τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν Διδακτορικῆς Διατριβῆς τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Στυλιανοῦ μέ θέμα: «Περὶ τὸ ἀλάθητον τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ Θεολογίᾳ», ἡ ὁποία ἐγένετο εις τὴν Μεγάλην Αἴθουσα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, παρουσία πλήθους Ἀκαδημαϊκῶν, ἀνθρώπων τῶν Γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ πιστῶν (1-4-08).

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ακολουθία τῶν Δ' Χαιρετισμῶν, εις τὸν Ι. Ναόν Αγ. Πάντων Belmore (4-4-08).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εις τὸν Ι. Ναόν Αγ. Δημητρίου St. Mary's (6-4-08).

– Προήδρευσε Συνεδριάσεως μετὰ τὴν Συντονιστικὴ Προσκοπικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ συνεζήτησαν ἐκτενῶς τὰ ἀπασχολοῦντα τίς Προσκοπικὲς Ομάδες προβλήματα (8-4-08).

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ακολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, εις τὸν Ι. Ναόν Αγ. Εὐφημίας Bankstown (11-4-08).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εις τὸν Ι. Ναόν Αγ. Δημητρίου Queanbeyan, καὶ ἐν συνεχείᾳ εις τὴν Αἴθουσα τοῦ Ι. Ναοῦ παρεκάθησεν μεθ' ὅλου τοῦ ἐκκλησιάσματος εις νηστήσιμον τράπεζαν (13-4-08).

– Προήδρευσε τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου N.N.O.

Ἐπίσης προήδρευσε Συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, πού ἐπιβλέπει τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τῆς Βιβλιοθήκης (15-4-08).

– Ἐδέχθη τὸν κ. Στυλ. Κουδουνάρη καὶ τὸν Ἀρχιτέκτονα κ. Χρηστον Τσοῦλον καὶ συνεζήτησαν διὰ τὰ σχέδια τοῦ μέλλοντος νὰ ἀνεγερθεῖ Παρεκκλησίου, εις τὸ Κοιμητήριον τοῦ Botany (18-4-08).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εις τὸν Ι. Ναόν Αγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Newtown. Μετὰ τὴν θ. Λειτουργίαν παρεκάθησεν εις κοινόν Γεῦμα, εις τὴν παραπλεύρως τοῦ Ναοῦ Αἴθουσαν (20-4-08).

– Κατὰ τὴν Μ. Ἑβδομάδα, ὁ Θεοφιλέστατος ἐχοροστάτησε, ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε, συμφώνως πρὸς τὸ ἀκόλουθον πρόγραμμα:

Κυριακὴ τῶν Βαΐων:

– Ἐσπέρας: Ακολουθία τοῦ Νυμφίου: Ι. Ν. Μεταμοφώσεως τοῦ Σωτήρος Earlwood.

– Μεγ. Δευτέρα (21-4-08): Ι. Ν. Αγ. Αικατερίνης Mascot.

– Μεγ. Τρίτη (22-4-08): Ι. Ν. Αγ. Ἀνδρέου Gladesville.

– Μεγ. Τετάρτη (23-4-08): Ἱερὸν Εὐχέλαιον εις Ι. Ν. Αγ. Γερασίμου Leichhardt.

– Μεγ. Πέμπτη (24-4-08): Πρωΐ εις Ι. Καθεδρικὸν Ναόν Redfern.

Ἐσπέρας Ακολουθία τῶν Παθῶν εις Ι. Ναόν Αγ. Στεφάνου Hurlstone Park

– Μεγ. Παρασκευή (25-4-08): Πρωΐ Ακολουθία Βασιλικῶν Ὁρῶν εις Ι. Καθεδρικὸν Ναόν Redfern
Αποκαθίλωσις εις Ι. Κοιμητηριακὸν Ναόν Αγ. Ἀθανασίου Rookwood

Ακολουθία Ἐπιταφίου εις Ι. Καθεδρικὸν Ναόν Redfern.

– Μεγ. Σάββατον (26-4-08): Πρωΐ εις Ι. Καθεδρικὸν Ναόν Redfern. Μεσονύκτιον-Ακολουθία Αναστάσεως & θ. Λειτουργία Πάσχα εις Ι. Ναόν Αγ. Νικολάου Marrickville.

– ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ (27-4-08): 11.00 π.μ. Ἐσπερινός τῆς Ἀγάπης εις Ι. Καθεδρικὸν Ναόν

Ἐσπέρας εις Ι. Ν. Αναστάσεως τοῦ Κυρίου Kogarah.

– Συνοδεύων τὸν Σεβασμιώτατον, μετέβη εις τὴν Ι. Μονὴν Αγ. Γεωργίου Springwood, ὅπου, ὅπως κάθε χρόνο, παρεκάθησεν εις τὸ Πασχαλινὸ Γεῦμα μεθ' ὅλων τῶν Κληρικῶν τοῦ Σύνδνεϊ καὶ τῶν πρεσβυτερῶν τους (30-4-08).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ

Κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον, ὁ Θεοφιλέστατος:

– Ἐδέχθη εις τὸ Γραφεῖον του τούς αἰδ. π. Ἀντώνιον Βανικιώτην, κ. κ. Κωνσταντίνον Χρυσανθακόπουλον, Φώτιον Καραμύτον καὶ Νικόλαον Κωνσταντινίδην ἀπὸ τὴν Ἐνορία – Κοινότητα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου North Altona μετὰ τῶν ὁποίων συνεζήτησε λεπτομερείας τῶν ἀρχιτεκτονικῶν σχεδίων τοῦ νέου Ι. Ναοῦ αὐτῶν (3-4-08).

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ακολουθία τῶν Γ' Χαιρετισμῶν εις τὸν Ι. Ναόν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου South Melbourne καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Ἁγιορείτικη Ἀγρυπνία, τὴν ὁποίαν ἐτέλεσεν ὁ ἐξ Ἁγίου Ὁρους πνευματικὸς π. Δαμασκηνός μετὰ τὴ συμμετοχὴ ἱερέων τῆς πόλεως Μελβούρνης (4-4-08).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εις τὸν Ι. Ναόν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου South Melbourne καὶ ἐν συνεχείᾳ προέστη τῆς ἐπίσημου Δοξολογίας ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἑορτῇ τῆς 25^{ης} Μαρτίου, παρουσία ἀντιπροσώπων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου, τούς Βουλευτάς κ.κ. Ἀδάμ Ραγκούζη, Ἡλία Φωτιάδη, Ἀντώνιο Καρπούζη ΝΔ, Χρηστο Αἰδόνη ΠΑΣΟΚ, καὶ Ἀχιλλέα Κανταρτζή ΚΚΕ, τοῦ Γενικοῦ Προξένου ἐντ.μ. Χρήστου Σαλαμάνη, ἐκπροσώπων Ἐνοριῶν καὶ Κοινοτήτων, Ἀδελφοτήτων καὶ λοιπῶν Ὁργανισμῶν καὶ πλήθος πιστῶν.

Κατήλθε μεθ' ὅλων τῶν ἐπισήμων καὶ παρηκολούθησε τὴν παρέλασιν εις τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου (Shrine) καὶ ἔψαλε Τρισάγιον πρὸ τοῦ Κενοταφίου.

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Ε' Κατανυκτικὸν Ἐσπερινὸν εις τὸν Ι. Ναόν τῆς Ἁγίας Τριάδος Richmond. Ἐπακολούθησε δεῖπνον εις τὴν αἴθουσα παραπλεύρως τοῦ Ι. Ναοῦ (6-4-08).

– Ἐδέχθη τὸν ἀρχιτέκτονα κ. Δανιήλ Χαρισίου καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτοῦ τὰ ἀρχιτεκτονικὰ σχέδια πού ἐτοίμασε διὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Ι. Ναοῦ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg (7-4-08).

–Προέστη συνεδρίασεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀνεγέρσεως τοῦ Κοιμητηριακοῦ Ναοῦ εἰς Bunurong καί ἐν συνεχείᾳ ἐπεσκέφθησαν τό Κοιμητήριον καί παρηκολούθησαν τάς ἐργασίας προετοιμασίας διὰ τὴν θεμελίωσιν (9-4-08).

–Υπεδέχθη εἰς τό ἀεροδρόμιον τόν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν κ.κ. Στυλιανόν προερχόμενον ἐκ Σύδνεϋ.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῆς Παναγίας Σουμελᾶ Keilor. Μετά τὴν Ἀκολουθία παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον τῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσαν παραπλευρῶς τοῦ Ἱ. Ναοῦ (11-4-08).

–Παρέστη εἰς συνεδρίασιν μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ.κ. Στυλιανοῦ καί τοῦ κ. Κων/νου Κόντη.

–Παρηκολούθησε τό Α' μέρος τῆς ὁμιλίας τοῦ Σεβασμιωτάτου «Δημιουργία καί Ἀποκάλυψις» εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Brunswick (12-4-08).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Χαράλαμπος Templestowe καί τὴν μεσημβρίαν παρεκάθησεν εἰς τράπεζαν τοῦ μνημοσύνου τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Μπόγλη, ἐπιτρόπου τοῦ ἐν λόγῳ Ἱ. Ναοῦ.

–Ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ΣΤ' Κατανυκτικοῦ Ἑσπερινοῦ εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου South Melbourne καί ἐν συνεχείᾳ παρηκολούθησε τό Β' μέρος τῆς ὁμιλίας τοῦ Σεβασμιωτάτου «Δημιουργία καί Ἀποκάλυψις», ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς τόν ἐν λόγῳ Ἱ. Ναόν (13-4-08).

–Προέπεμψεν εἰς τό ἀεροδρόμιον ἐπιστρέφοντας εἰς Σύδνεϋ τόν Σεβασμιώτατον μετὰ τοῦ Διακόνου Σταύρου Ἰβανοῦ (14-4-08).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου North Balwyn καί εὐλόγησε καί ἐμοίρασε τὰ Βαῖα εἰς τό πολυπληθές ἐκκλησίασμα. Μετά τὴν Θείαν Λειτουργίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσαν παραπλευρῶς τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἀκολουθία τοῦ Α' Νυμφίου εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Springvale (20-4-08).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Β' Νυμφίου εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Yarraville (21-4-08).

–Κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Γ' Νυμφίου ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὴν Ἱ. Μοῆν τοῦ ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ Northcote (22-4-08).

–Εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς St Albans μετὰ τοῦ αἰδ. π. Συνεσίου Φράγκου, ἐτέλεσεν τό Ἱερὸν Εὐχέλαιον (23-4-08).

–Κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἁγίων Παθῶν, ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Brunswick (24-4-08).

–Κατὰ τόν Ἑσπερινόν τῆς Ἀποκαθλώσεως ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ascot Vale καί τό ἑσπέρας κατὰ τόν Ἐπιτάφιον ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Fawcner καί προέστη τῆς λιτανεύσεως τοῦ Ἐπιταφίου περιῆ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Μετὰ τό πέρας τῆς Ἀκολουθίας διένειμε, μετὰ τοῦ αἰδ. π. Σπυριδῶνος Βανδώρου, τὰ ἄνθη εἰς τό πολυπληθές ἐκκλησίασμα (25-4-08).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Oakleigh.

–Ἐχοροστάτησε καί ἐλειτούργησε κατὰ τὴν Ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσεως εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου South Melbourne καί ἀνέγνωσε τό Πασχαλινόν Μήνυμα τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. κ. Στυλιανοῦ (26-4-08).

–Προέστη κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀγάπης εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου South Melbourne, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου Μελβούρνης, κατὰ τὴν ὁποίαν τό ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἀνεγνώσθη εἰς ἔνδεκα γλώσσας. Μετὰ τό πέρας τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὁ Θεοφιλέστατος ἀπήρθησε χαιρετισμὸν ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας πρὸς τό πολυπληθές ἐκκλησίασμα καί ἐμοίρασεν εἰς ὅλους τό κόκκινο αὐγὸ (27-4-08).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν κατὰ τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἁγίων ἐνδόξων νεοφανέντων μαρτύρων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης εἰς τόν ὁμώνυμον Ἱ. Ναόν εἰς Bentleigh. Μετὰ τόν Ἑσπερινόν ἡ Φιλόπτωχος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ παρέθεσε Πασχάλιον δεῖπνον δι' ὅλους εἰς τὴν αἴθουσαν ὀπισθεν τοῦ Ἱ. Ναοῦ (28-4-08).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν τῶν νεοφανέντων μαρτύρων εἰς Bentleigh. Μετά τὴν Θείαν Λειτουργίαν παρεκάθησεν εἰς πασχάλιον γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσαν ὀπισθεν τοῦ Ἱ. Ναοῦ (29-4-08).

–Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Παναγίας Σουμελᾶ Keilor προέστη συνεδρίασεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀνεγέρσεως τοῦ Κοιμητηριακοῦ Ναοῦ εἰς Bunurong. Μετά τὴν συνεδρίασιν ἀκολούθησε ἱερατικὴ Σύναξις κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεοφιλέστατος ἐνημέρωσε τὸν ἱερό Κλήρο διὰ τὴν πρόοδον τῶν ἐργασιῶν τοῦ Κοιμητηριακοῦ Ναοῦ καί εὐχαρίστησε ἅπαντας καί προέτρεψεν αὐτοὺς νὰ συνεχίσουν τὴν συλλογὴ χρημάτων διὰ τὸν Ναόν. Ἀκολούθησε πασχάλινη τράπεζα διὰ τοὺς κληρικούς, τὴν ὁποίαν παρέθεσε ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τοῦ ἐν λόγῳ Ἱ. Ναοῦ (30-4-08).

Γ' - Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνηση τοῦ Θεοφιλέστατου** **Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου**

Κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον, ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὸν Οἶκον. π. Χρήστον Τσορακλίδην, Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Δημητρίου Salisbury.

–Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (1-4-08).

–Ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton διὰ τοὺς μαθητὰς τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου τοῦ ὁμωνύμου Κολλεγίου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος (2-4-08).

–Ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton διὰ τοὺς μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου τοῦ ὁμωνύμου Κολλεγίου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος καί ὠμίλησε μεταφέρων τάς εὐχὰς καί ἐυλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

–Συμπροσευχήθηκε ἀπὸ τοῦ Ἱ. Βήματος κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Σάββα τῆς Σερβικῆς Ἑνορίας, ἱερουργούντος τοῦ Θεοφιλέστατου Ἐπισκόπου Αὐστραλίας καί Ν. Ζηλανδίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας κ. Εἰρηναίου, μετὰ δέ τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας παρεκάθησεν εἰς τὴν παρατεθεισάν ὑπὸ τοῦ Ἑνοριακοῦ Συμβουλίου τράπεζαν εἰς τὴν παρακειμένην τοῦ Ναοῦ Ἑνοριακὴν αἴθουσαν.

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὴν Δ' Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὴν Ἱεράν Μοῆν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park (4-4-08).

–Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὸν Πρόεδρον, Αξιοτ. κ. Νικόλαον Μακρῆν, καί Μέλη τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Renmark.

–Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τὸν ἐκ Πέρθης Αξιοτ. κ. Ἰωάννην Ἀθανασίου, Δικηγόρον (5-4-08).

-Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide (6-4-08).

-Προέστη τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τοῦ ἀειμνήστου Σαράντη Καρανίκου εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide, ὁμιλήσας καταλλήλως.

-Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὸν Ἀξιότ. κ. Στέργιον Μίτκαν, Ἐπ. Πρόεδρος τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ Μέλος τοῦ Ἐκκλ. Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Δημητρίου Salisbury.

-Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὸν Ἀξιότ. κ. Αντώνιον Μιαούδη, Μέλος τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Νικολάου Darwin (7-4-08).

-Συμπροσευχήθηκε κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου Κανόνος εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (9-4-08).

-Προέστη τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τοῦ ἀειμνήστου Μιχαήλ Χατζησυμεῶν εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton (10-4-08).

-Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Athelstone (11-4-08).

-Παρέθεσε δεῖπνον εἰς τὸν ἐκ Πέρθης Ἀξιότ. κ. Ἰωάννην Ἀθανασίου, Δικηγόρον, καὶ τὸ ζεῦγος τῆς Ἑριτ. κ. Ἀριστέας καὶ τοῦ Ἀξιότ. κ. Γεωργίου Κεχαγιόγλου, Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (12-4-08).

-Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park.

-Ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Κατανυκτικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood, μετὰ τὸ πέρασ τοῦ ὁποίου παρηκολούθησεν εἰς τὴν παρακειμένην Ἑνοριακὴν αἴθουσαν τὴν ἐμπεριστατωμένη ὁμιλίαν τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Ἀξιότ. κ. Γεωργίου Κεχαγιόγλου, μέ θέμα «Σταθμοὶ στὴ Νεοελληνικὴ θρησκευτικὴ λογοτεχνία - Ἀπὸ τὴν Ἄλωση τῆς Πόλης ἕως σήμερα», εἰς τὸν ὁποῖον ἐξέφρασε τίς εἰλικρινεῖς καὶ θερμῆς εὐχαριστίες τοῦ ἀκροατηρίου (13-4-08).

-Ἐδέχθη τὸν Ἱεροψάλτην, Ἀξιότ. κ. Ἰωάννην Σαριδάκην.

-Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (14-4-08).

-Ἐδέχθη τὸν ἐκ Θεσσαλονίκης Πρωτ. π. Ἀθανάσιον Δαλιανῶν (17-4-08).

-Προέστη τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τοῦ ἀειμνήστου Ἀναργύρου Μαΐου εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood (18-4-08).

-Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ Ἁγιασμένου Λαζάρου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (19-4-08).

-Τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood, μετὰ δὲ τὸ πέρασ τῆς Θεῖας Λειτουργίας εὐλόγησε τράπεζαν παρατεθεῖσαν ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος.

-Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide (20-4-08).

-Ἐπεσκέφθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον τὸν ἀσθενοῦντα κ. Βασίλειον Ταλιαντζήν, Ἀρχοντα Χαρτουλάριον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, Διευθυντὴν τῆς Βασιλειάδος Νοτίου Αὐστραλίας.

-Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Athelstone (Μ. Δευτέρα 21-4-08).

-Ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

-Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Ἀνδρέου Noarlunga (Μ. Τρίτη 22-4-08).

-Ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

-Ἐδέχθη τὸν ἐκ Βρισβάνης Ἀξιότ. κ. Παῦλον Χριστοδούλου μετὰ τῆς οικογενείας αὐτοῦ.

-Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθοῦ τῆς Μ. Πέμπτης καί ἐτέλεσε τὸ Ἱερὸν Εὐχέλαιον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Δημητρίου Salisbury (Μ. Τετάρτη 23-4-08).

-Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

-Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τῶν Ἀχράντων Παθῶν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect (Μ. Πέμπτη 24-4-08).

-Ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τῶν Μεγάλων Βασιλικῶν Ὁρῶν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

-Ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Ἱ. Ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀποκαθηλώσεως εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Σπυριδῶνος Unley.

-Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθοῦ τοῦ Μ. Σαββάτου καί προέστη τῆς περιφορᾶς τοῦ Ἱεροῦ Ἐπιταφίου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton (Μ. Παρασκευή 25-4-08).

-Ελειτούργησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (Μ. Σάββατον 26-4-08).

-Προέστη τῆς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας τῆς Ἀναστάσεως, ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τοῦ Πάσχα καί ἀνέγνωσε τὴν Πασχάλιον Ἐγκύκλιον τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park, μετὰ δὲ τὸ πέρασ τῆς Θεῖας Λειτουργίας εὐλόγησε τὴν παρατεθεισάν εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν τῆς Βασιλειάδος Πασχάλιον τράπεζαν.

-Ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀγάπης, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς πόλεως (Ελλήνων καὶ τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων δικαιοδοσιῶν), εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, μεταφέρων εἰς τοὺς πιστοὺς τὰς Πασχαλίους εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ 27-4-08).

-Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω ἐορτάζοντα Ἱερὸν Ναὸν. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θεῖας Λειτουργίας εὐλόγησε ἑόρτιον τράπεζαν μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

-Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὸν Πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Athelstone (28-4-08).

-Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν καὶ ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησε ἑόρτιον τράπεζαν μεταφέρων τὰς Πασχαλίους εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (29-4-08).

«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Τεχνικὴ ἐπιμέλεια: Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἄγγελος Ἀλιφιερᾶκης

www.voiceoforthodoxy.com